

Phần 5

Chương 21

Sáng Tổ

Ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại Tống Tiểu Hoa đối với việc mình cứ nhiên nằm êm đẹp ở trên giường, mê man một phen, sau đó liền nhanh chóng xem việc này như hành động theo bản năng nên kết quả mình mới hồ đồ bò lên giường ngủ, vì vậy không tra cứu thêm nữa.

Hơn nữa, cũng đúng như Lục Tử Kỳ đoán, nàng qua loa thành tánh nên hoàn toàn không có phát hiện tám giấy ghi phương thuốc đã không cánh mà bay rồi...

Bởi vì trước một đêm cơ hồ hoàn toàn không ngủ, hôm qua lại giằng co cả ngày, cho nên ngày hôm nay liền thức dậy muộn, và lại vẫn còn mệt mỏi không có tinh thần gì, vì vậy Tống Tiểu Hoa ở nhà vừa gặm táo vừa đọc cho xong quyển sách mà Nguyên Hạo đã đưa không có đi quán trà.

Ngày thứ ba, Tống Tiểu Hoa khôi phục lại bộ dáng mạnh như rồng như hổ, dậy sớm mua một chút thức ăn, ở chợ tìm được những nguyên liệu để chế biến ra các loại điểm tâm tinh xảo trong sách nàng quyết định sau khi trở về sẽ ghi chép lại để ngày sau từ từ làm.

Lục Lăng đứa bé này có lúc thật là khéo léo không thể tin được, vốn là một khắc cũng không chịu ngồi yên chạy loạn khắp nơi, giờ lại chưa bao giờ ra cửa chơi, vẫn đang hoàng đợi tại trong nhà.

Nếu là nhìn thấy Tống Tiểu Hoa đang bận, sẽ lặng yên ở một bên nhìn, hoặc là giúp làm chút chuyện đủ khả năng. Nếu không nữa thì, chính là như Tống Tiểu Hoa bây giờ nhìn thấy, lượm hòn đá hay mảnh ngói trên mặt đất viết chữ vẽ tranh.

Có kinh nghiệm về hai lần trước, lần này Tống Vô Khuyết vừa thấy Tống Tiểu Hoa tới đây, liền lập tức tự giác từ trên đầu gối của Lục Lăng nhảy xuống, chỉ là thời điểm rơi xuống đất không có đứng vững, té với tư thế ‘chổng đít’...

“Lăng Nhi, sao con không cầm giấy bút tới luyện chữ vậy?”

“Phụ thân nói, trước muốn con luyện ở trên đất cho giỏi mới được, nếu không sẽ lãng phí giấy mực.”

“Dừng! Như vậy có thể luyện tốt mới là lạ!” Tống Tiểu Hoa đối với phương thức giáo dục như vậy xì mũi coi thường: “Đi đến thư phòng của cha con cầm giấy bút tới đây, chúng ta cùng nhau viết chữ chơi.”

Lục Lăng rất nghiêm túc hỏi: “Viết chữ, sao có thể chơi đây?”

Tống Tiểu Hoa thở dài: “Lăng Nhi, con cứ tiếp tục như vậy nữa thì sẽ cùng một bộ dạng với cha con, thành cái đồ cổ hũ đấy! Đứa bé phải có bộ dạng của đứa bé mới được không cần làm ra vẻ người lớn đâu. Nghe lời mẫu thân không sai đâu, có chuyện gì mẫu thân chịu trách nhiệm!”

Lục Lăng đối với một đoạn lời trước đó nàng nói nghe được cái hiểu cái không, nhưng một câu nói cuối cùng là hiểu vô cùng, lập tức không do dự nữa.

Tống Tiểu Hoa ở ngoài thư phòng chờ nhận lấy giấy và bút mực mà Lục Lăng ôm ra, cũng không có đi vào hỗ trợ.

Nơi đó, có bài vị vợ trước của hắn. Nó cũng là thế giới riêng của hai người họ...

Vì vậy ngày hôm nay lúc Lục Tử Kỳ về đến nhà đã nhìn thấy một khung cảnh, một lớn một nhỏ, còn có một con chó đều nhuộm một màu đen thuần túy.

Hướng về phía bên trong nhìn thấy trên bàn một mảnh hỗn độn sừng sờ chóc lát, Lục Tử Kỳ xoay người hướng về người kia chấp tay bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Khiến Nguyên huynh chê cười.”

“Lục huynh trong nhà vui vẻ lại dồi dào sức sống, tại sao lại nói chê cười đây?”

Trường sam màu xanh nhạt, gương mặt tuần dật, âm thanh trong trẻo.

Tống Tiểu Hoa trong óc ‘oanh’ một tiếng, sau đó khua chiêng gõ trống xuất ra chữ biểu ngữ - ‘Sáng tỏ’.

Lục Tử Kỳ vẫn như cũ không thể chờ đợi liền tiến đến, cũng cùng lúc khi bước chân ngừng lại ngay phía trước, Lục Lăng cúi cái đầu nhỏ quy củ kêu một tiếng: “Phụ thân”, “Đây là con ta, Lục Lăng. Lăng Nhi, đây là Nguyên thúc thúc.”

“Lăng Nhi gặp qua Nguyên thúc thúc.”

“Khá lắm là một đứa bé cơ trí, thông minh trầm ổn, rất có phong thái!”

“Thật là không dám nhận.”

“Cũng không trái lương tâm khoe khoang khoác lác.”

Trái với ‘ha ha’ cười một tiếng, sóng vai vào bên trong.

“Đây là vợ ta. Tiểu Hoa, đây là Nguyên huynh, bằng hữu ta mới kết giao.”

“Bái kiến tâu phu nhân.”

“A...”

Tống Tiểu Hoa trương miệng, phát ra một tiếng vô nghĩa đơn âm.

Nguyên Hạo cùng Lục Tử Kỳ là như thế nào ‘kết giao’?! À???!

Chỉ là nhìn dáng vẻ giống như cũng không có nhận ra nàng. Đứng đứng đứng, mình bây giờ đang mặc nữ trang, hơn nữa, còn khuôn mặt dính đầy mực nước, có thể nhận ra được thì có quý!

“Vợ ta đơn thuần, chưa từng tiếp xúc qua với nhiều người, nếu lễ nghĩa có gì không chu toàn, mong rằng Nguyên huynh không cần trách.”

“Lục huynh thật sự là quá mức khiêm tốn rồi. Tẩu phu nhân có thể vẩy mực múa bút, như thế nào lại là một cô gái tầm thường được?”

Lục Tử Kỳ nhìn một chút vị có thể ‘vẩy mực múa bút Đại Hoa Miêu’ khoe miệng co quắp, tầm mắt rũ xuống, hạ thấp đầu ho một tiếng, không nói gì.

Nguyên Hạo hồn nhiên như không hay biết gì cứ nhìn về phía con chó đang lăn lộn trong nước mực: “Lục huynh thậm chí ngay cả trong nhà cũng có một con chó nhỏ khắp người toàn hương mực, xứng với bốn chữ ‘dòng dõi thư hương’ rồi.”

Lục Lăng nghe cảm thấy tự hào, lớn tiếng hướng Nguyên Hạo giới thiệu: “Nguyên thúc thúc, nó gọi là Vô Khuyết!”

“Vô Khuyết sao? Tên rất hay!”

Tống Tiểu Hoa khoe miệng co quắp càng thêm lợi hại, tựa như co rút.

Lục Tử Kỳ rút cuộc lên tiếng lần nữa: “Nguyên huynh, mời theo ta đi qua thư phòng, ta đưa quyển sách cho ngươi.”

Nguyên Hạo hướng Tống Tiểu Hoa chào một cái: “Tẩu phu nhân, xin lỗi không tiếp được.”

“A...”

Tống Tiểu Hoa vẫn như cũ chỉ phát ra đơn âm tiết.

Không biết tất nhiên sẽ cho là nàng là một người câm, hoặc là người ngu, hoặc là cả hai...

Theo Lục Tử Kỳ vào thư phòng, Nguyên Hạo hướng ánh mắt nhìn vượt qua khối bài vị bên trong thư phòng khen: “Tàng thư của Lục huynh thật là nhiều!”

“Phần lớn chỉ là bộ sách nhàn tản vô dụng mà thôi, Nguyên huynh không cần phải để mắt đến.” Lục Tử Kỳ đi tới trước kệ sách, giơ tay lên gỡ xuống một cuốn sách.

Nguyên Hạo chấp tay vô tình đi đến bàn đọc sách, tầm mắt chuyển một cái, bị trang giấy giống như là ai đó tiện tay để ở trên hấp dẫn, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, môi mỏng khẽ mân: “Lục huynh, nếu như tại hạ đoán không sai thì, này hình như là phương thuốc nuôi dạ dày phải không?”

Lục Tử Kỳ cười nói: “Đúng vậy, không ngờ Nguyên huynh cũng thông hiểu y lý.”

“Chưa nói tới thông hiểu, có biết một ít thôi.” Nguyên Hạo vừa cẩn thận nhìn một chút: “Chỉ là, dựa vào một ít hiểu biết của ta, Lục huynh muốn toa thuốc này có công hiệu hơn thì phải cộng thêm một vị thuốc nữa, không đến nỗi ảnh hưởng đến công hiệu, sẽ làm thuốc trà vị tốt hơn một chút.”

“Hả? Vậy không còn gì tốt hơn rồi! Nguyên huynh người là không biết, thuốc này làm hương vị của trà chưa ra hình dáng gì, mỗi khi thời điểm ta uống, cũng sẽ không nhận được cảm thấy, đại phu kê đơn thuốc này đến tám phần là có cái gì bất mãn đối với ta, nhưng lại không dám nói rõ, cho nên mới dùng chính cái phương thức này đến nhắc nhở ta. Vì thế, ta đã tự xét lại mình hai ngày rồi.”

Nguyên Hạo cười một tiếng: “Tại hạ mặc dù mới đến huyện này ngắn ngủi mấy ngày, nhưng đều nghe dân chúng nơi đây đối với Tri Huyện Lục Đại Nhân kính ngưỡng khen ngợi, như thế nào lại có người trong tâm đối với Lục huynh bất mãn đây?”

Lục Tử Kỳ đem sách giao cho hắn, lắc đầu nói: “Nguyên huynh nói vậy là sai rồi, làm một quan phụ mẫu phải tạo phúc lợi cho dân chúng, đây là một phần công việc, há lại làm gì để được kính ngưỡng khen ngợi? Huống chi, mặc dù cẩn thận hay nơm nớp lo sợ, lại như cũ khó tránh khỏi sẽ có sơ hở không ngờ đến, sao có thể giữ được tất cả đều như ý mình được?”

“Lục huynh nói rất đúng, lĩnh giáo.” Nguyên Hạo vẻ mặt nghiêm túc làm lễ, ngay sau đó lại nhẹ giọng cười nói: “Chỉ là, Lục huynh chẳng lẽ không cho là, nếu quả thật có người lấy thiếu một vị của phương thuốc để diễn tả tâm tình gì trong đó, thật ra thì, cũng là chuyện rất thú vị đi?”

Lục Tử Kỳ cười khò: “Chỉ cần sẽ không đả thương đến người, cũng coi là một cách hay, là một người tao nhã.”

Nguyên Hạo lấy sách vỗ tay: “Anh hùng có mưu lược!”

Bởi vì giấy bút đều bị dọn viện trước, hai người liền nói đùa kết bạn mà đến.

Lúc này, bên trong phòng không người nào cũng không chớ, duy lại bừa bãi đầy bàn.

Nguyên Hạo liền một tay bày giấy, một tay chấp bút, viết xuống một vị thuốc cuối cùng.

Bút rất có lực, bút tích phiêu dật.

Lục Tử Kỳ ở một bên nhìn không nhận được mở miệng khen ngợi: “Chữ tốt!”

Nguyên Hạo đem phương thuốc cho hắn: “Lục huynh nếu không ghét bỏ, ngày khác tại hạ liền dâng lên một bức tranh chữ, biểu lộ lòng biết ơn việc huynh cho mượn sách, như thế nào?”

“Cầu cũng không được.”

Lúc chuẩn bị rời đi nhìn thấy Tống Tiểu Hoa từ cửa viện phía sau đi ra theo sau còn có con chó nhỏ đang lắc lắc cái đuôi dính đầy nước và cả một bé trai với gương mặt cười vui đã được rửa sạch mực, nhưng Tống Tiểu Hoa vẫn với gương mặt ‘hoa miêu’ một chỗ trắng một chỗ đen thật khó phân biệt được diện mạo.

“Tiểu Hoa, Nguyên huynh muốn đi.”

“A...”

Tống Tiểu Hoa phát ra từ đơn âm tiết lần thứ ba.

“Tẩu phu nhân, có nhiều quấy rầy, cáo từ.”

Nguyên Hạo thi lễ nói dừng, cúi đầu thì thầm nói với nàng ba chữ: “Tống, Diêu, huynh.”

Tống Tiểu Hoa nhất thời như bị sét đánh, việc phát ra âm đơn tiết cũng không thể...

Lục Tử Kỳ đưa khách xong trở lại, thấy Tống Tiểu Hoa ngồi ở trên bậc thang trước cửa hiên hai mắt đăm đăm nhìn mặt đất, khẽ mỉm cười, thấp khụ: “Tiểu Hoa, đi tắm rửa mặt sạch sẽ, sau đó dọn dẹp cái bàn một chút, chuẩn bị tới giờ cơm trưa rồi.”

“À...” Đáp đồng ý, lại không động.

“Thế nào? Không thoải mái sao?”

“Không có...” Rốt cuộc chậm chậm đứng lên.

“Đúng rồi, Nguyên huynh mới vừa rời ở trên phương thuốc này viết thêm một vị thuốc, nếu buổi chiều nàng đi đến phòng thuốc, cũng nên bốc thêm nó đi!”

“Hả?” Con ngươi trong nháy mắt phóng đại.

“Nàng tối hôm qua làm rớt tại cửa thư phòng, ta nhặt lên liền tiện tay đặt ở trên bàn sách, mới vừa rời trùng hợp bị Nguyên huynh thấy được.”

“Oh!” Bị sợ mất hồn, lại trở về rồi.

Cẩn thận ngó ngó, bút tích rõ ràng không giống nhau, Tống Tiểu Hoa tâm treo lơ lửng nửa ngày rốt cuộc cũng buông xuống.

Nguyên Hạo nhất định là từ phương thuốc này mới biết mình là ai, cuối cùng do hấn phản ứng nhanh, không có để lộ ra.

Nói cách khác, Nguyên Hạo biết quan hệ của nàng cùng Lục Tử Kỳ, mà Lục Tử Kỳ thì không biết quan hệ của nàng cùng Nguyên Hạo...

Không đúng rồi, nàng cùng Nguyên Hạo giống như không có bất cứ quan hệ gì, tán gẫu cả ngày mà thôi, nàng khẩn trương cọng lông a!

Chương 22

Phóng Khoáng Rời Đi

Nàng ăn cơm mà không tập trung, Lục Tử Kỳ vừa đi trước, Tống Tiểu Hoa lập tức mặc nam trang chạy ra cửa, chạy ngay tới chỗ cũ.

“Nàng tới rồi?”

Nhìn mặt Nguyên Hạo bình tĩnh thong dong, nàng đột nhiên rất muốn đập một phát để lưu lại dấu giày trên mặt anh ta.

Nhẹ nhàng đi đến và ngồi xuống bàn, nơi đó vẫn bày một bình trà và bánh ngọt như lần trước.

“Ngày hôm nay tinh thần rất tốt, xem ra không cần uống trà nhân sâm hoa cúc, uống chút trà hoa đi, an thần giảm tức giận.” Nguyên Hạo cười hì hì rót cho nàng ly trà.

“An thần... Sao? Người sợ ta trở mặt lật bàn?”

“Ta vì sao phải sợ?”

Tống Tiểu Hoa im lặng.

Đúng vậy, người ta không làm gì sai, nàng tại sao lại nổi đóa?

“Sách xem xong rồi, trả người.”

“Nhanh như vậy?”

“À. Ta từ trước đến giờ đều là ‘đọc nhanh như gió, xem qua liền quên’!”

Tức giận đặt sách ở trên mặt bàn đẩy sang, rồi lại lập tức bị đẩy trở về: “Vậ thì nhìn từng chữ một, cho đến khi nhớ trong lòng.”

Tống Tiểu Hoa trở mắt nhìn, ngẩng đầu nhìn cặp mắt cong cong kia, vậy mà không nhìn ra cái gì.

Nguyên Hạo cũng từ một bên cầm lấy một cái quyển trục: “Đây là tạ lễ ta gửi cho Lục huynh, làm phiên ‘Tàu Phu Nhân’ mang về cho hắn.”

Một câu ‘Tàu Phu Nhân’, lập tức khiến Tống Tiểu Hoa không kiềm chế được mà run rẩy khóe miệng.

“Tự người đưa cho hắn đi, ta cũng không phải là người đưa tin!”

“Ta cũng nghĩ vậy, đáng tiếc không có thời gian.” Nguyên Hạo bắt đắc dĩ buông tay: “Một lát nữa ta phải đi rồi.”

“Đi? Đi chỗ nào?”

“Tiếp tục đi lên phía Bắc.”

“Đi về phía Bắc? Đó không phải là... Liêu...?”

“Đúng. Đi xem một chút thảo nguyên cùng đại mạc ở đây, viết một quyển du ký nữa.”

“A... Vậy... Lúc ngươi trở lại, còn đi ngang qua đây không?”

Tuy chỉ có tiếp xúc hai buổi ngắn ngủi, nhưng dù sao, hắn cũng là người bạn đầu tiên mà nàng có sau khi nàng đến nơi này. Bây giờ nghe là phải đi, khó tránh khỏi việc tiếc nuối.

“Nếu như ngươi muốn ta đi ngang qua thì ta sẽ đi ngang qua.”

Tống Tiểu Hoa lại thêm một lần ngạc nhiên.

Ấm hiệu? Khiêu khích?! Rõ rành rành quyển rữ?!!

Nhưng vẻ mặt của hắn lại rất nghiêm trang làm cho nàng có vẻ rất là ‘xấu xa’...

“Bởi vì... Ta muốn trả lại sách cho ngươi!”

“Nói cũng phải.” Nguyên Hạo tỏ vẻ vô cùng hiểu rõ gật đầu: “Trùng hợp ta cũng vậy mượn Lục huynh một quyển sách, đi quá vội vàng, còn chưa có lúc nào xem. Như vậy trên đường trở về ta sẽ đi qua đây trả lại sách!”

“Tốt! Một lời đã định!”

“Một lời đã định.”

Đứng dậy, vỗ tay, tuyên thề. Giống nhau hôm mới gặp gỡ.

Vẫn đứng ở trước cửa sổ như trước, đưa mắt nhìn nàng rời đi, bóng dáng đơn bạc, không hề mạnh mẽ đậm tới nữa, cũng có vẻ có mấy phần... Cô đơn.

Là vì mình sao?

Đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại dưới ánh nắng chiều, này con ngươi lại có vài phần giống màu hổ phách.

Chưa nhìn thấy nàng thì đã biết thân phận của nàng. Bởi vì màn che phòng thử quần áo ở cửa hàng đó cũng không cách âm.

Nghe lão bản cung kính kêu nàng là ‘Lục phu nhân’, vén rèm ra thì thấy là một người thiếu niên.

Mặc dù bề ngoài bình thường, thế nhưng khí chất thông minh linh động, nhìn một lần sẽ khó quên.

Thấy cặp mắt sưng đỏ kia, trong lòng đột nhiên có ý nghĩ nhất định là bị uất ức chứ gì?

Không biết vì sao đột nhiên lại có ý định đến gần.

Một buổi chiều trôi qua trong nháy mắt, trò chuyện cùng với nàng thì không có cảm giác là thời gian đã trôi qua.

Nữ tử này không giống với mấy lần gặp trước.

Ngày thứ hai, đúng hẹn lại đến, phát hiện nàng biết chữ. Bản du ký là tâm huyết của mình cuối cùng cũng có thể tặng cho nàng. Không ngoài dự đoán, nàng rất thích.

Ngày thứ ba, trong lòng mơ hồ có sự chờ đợi. Kết quả, không đợi được nàng, nhưng lại gặp được phu quân của nàng.

Lục Tử Kỳ là Tri Huyện nơi đây. Nhậm chức một năm ngắn ngủi, thành tích nổi bật, danh tiếng trong dân chúng cũng là cực tốt, hơn nữa hình như có gia thế bối cảnh, tiền đồ đương nhiên là không có giới hạn.

Nghe danh không bằng gặp mặt, đúng là phong độ bất phàm, tuyệt đối không phải là vật trong ao.

Một ‘vô tình gặp được’, một phen tâm sự, thẳng thắn nói ra sự phiền muộn trong lòng, nhẹ nhàng vui vẻ.

Người này, về công về tư, đều đáng giá kết giao.

Ngày thứ tư, theo Lục Tử Kỳ về đến nhà lấy bản đơn lẻ trần phàm mà trong lúc nói chuyện đã ‘vô tình’ nói tới nó. Không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng, mặc nữ trang, nàng hoàn toàn thay đổi. Nhếch nhác như vậy nhưng lại để lộ ra một dáng vẻ chân thật đáng yêu.

Lục Tử Kỳ cố ý để cho hắn thấy đơn thuốc đó, hắn liền cũng thuận nước đẩy thuyền làm ‘chuyện tốt’.

Thật ra thì cũng chỉ là một trò đùa dai nho nhỏ, muốn xả giận cho nàng thôi, ở cái địa phương này, có thể hại nàng khóc hai mắt thì còn có thể là ai?

Chỉ là, nể việc Lục Tử Kỳ cùng mình cũng khá hợp nhau, tạm thời cứ định như vậy đi!

Hơn nữa, người này, Anh Hoa kín kẽ gặp chuyện thì trầm ổn, không thay đổi sắc mặt khi thân phận được sáng tỏ, dễ dàng hóa giải sự xấu hổ và bối rối có khả năng xảy ra thành không có vấn đề gì. Là người chính trực trong sáng, xử sự khéo léo, thật sự là khó có được.

Trọng yếu nhất, là tấm lòng khí độ mà người thường khó có.

Có phu quân như vậy, nàng chắc sẽ hạnh phúc chứ?

Lục Tử Kỳ, chỉ mong, ta người vĩnh viễn không phải là địch.

Chỉ mong, người đừng cho ta bất kỳ cơ hội mang nàng đi...

Liếc nhìn hình dáng đang rời đi, tay đóng cửa sô.

Lục Tử Kỳ nhìn tranh chữ trước mặt, dờ khóc dờ cười.

Vẽ là vẽ tốt, chữ cũng là chữ tốt, nhưng lại không thể nào bằng ‘bản đơn lẻ’ kia được!

Nguyễn Hạo...

Rõ ràng là nam tử lỗi lạc không chấp nhất ngang nhiên, lại cứ khăng khăng làm những hành động đáng hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Trước, cố ý viết thêm vài vị thuốc vào trong đơn thuốc cho hắn uống, làm lục phủ ngũ tạng của hắn cũng vặn lại với nhau.

Hiện tại, còn hao hết tâm lực ‘hãm hại kèm lừa gạt’ để lừa gạt hắn cho tới việc tặng ‘bản đơn lẻ’ tuyệt thế.

Người này, khẳng định đã sớm tính toán buổi chiều hôm nay sẽ lên đường, ngay tại thời điểm ngày hôm qua nhìn thấy hắn...

Màn ‘vô tình gặp được’ ở quán trà, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Vốn tưởng rằng giữa chừng vội vàng gặp hắn, ít nhiều cũng sẽ lộ ra chút ít, không phải về mặt kinh ngạc thì là áy náy hoặc là lúng túng hoặc là kinh hoàng, ai ngờ, hắn hoàn toàn không có vẻ gì là mất tự nhiên cả.

Bình bình thản thản đứng dậy chào đón, giống như biết hắn sẽ tới từ trước. So sánh với nhau, bản thân hắn có vẻ hơi hẹp hòi rồi.

Vì vậy thả lỏng, nói hết mọi chuyện, người thông minh luyến tiếc nhau, chỉ hận không gặp nhau sớm.

Người này, ánh mắt độc đáo, giải thích sắc bén, trong bụng dạ đều có gò có vũng.

Vả lại thành tựu thư họa không thấp, hành văn tùy ý tự nhiên, ngay cả chữ viết cũng có thể tùy ý sửa đổi, gần như không có sơ hở.

Con em thế gia, cao quan hiển quý, danh nhân nhã sĩ, hắn mặc dù không biết hết nhưng cũng biết được phần lớn, vậy mà nhân vật như thế này, vì sao chưa từng nghe nói đến?

Ban đầu có tính toán sẽ dò xét dần dần, không ngờ, vậy mà không nói tiếng nào đã đi rồi...

Thở dài một hơi, cuộn quyển tranh chữ vào.

Thôi thôi, chuyện đến lúc này, cũng chỉ có tin tưởng cam kết giữa người nọ cùng Diêu Diêu, chờ lúc quay lại thì sẽ tranh luận tiếp...

Chỉ là, vì sao lúc trước hoàn toàn không nhìn thấy thư thông quan của người này? Chuyến đi Liêu bang này, có thật chỉ là vì viết một quyển du ký nữa thôi sao?...

Còn Diêu Diêu...

Hắn không thể nào đắc tội Nguyễn Hạo mà không biết, cho nên, hai lần bị ‘cảnh cáo nhẹ’, chẳng lẽ đều là bởi vì...

Đứng dậy, đẩy cửa, nhìn này cánh cửa sổ còn hắt ra ánh sáng, khoe môi dần dần nhếch lên.

Mặc kệ như thế nào, chuyện này, tạm thời chấm dứt.

Có cuộc sống có năng, thật đúng là có thể nói xuất hiện những đặc sắc...

Mà lúc này giờ phút này Tống Tiểu Hoa, là thật là buồn bực đến nghẹn.

Nàng bị lừa dối, nàng bị hai nam nhân xấu xa ngu ngốc đùa bỡn!

Vốn cõi đời này làm sao có thể sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, trượng phu của mình lại cùng ‘người tình’ của mình đột nhiên trở thành bằng hữu?

Phi phui cái mồm, cái ví dụ này, thật là thối nát.

Lúc giao quyền trực cho Lục Tử Kỳ, nàng đã biết mình là đầu heo, con heo ngốc từ đầu tới đuôi.

Nghĩ kỹ như việc trùng hợp là lúc đi lấy thuốc thì đụng phải Nguyên Hạo ở trên đường..., hoặc là buổi chiều Nguyên Hạo lại đặc biệt tới cửa nói lời từ biệt... Đúng kiểu mượn cớ.

Về mặt bình tĩnh cho dù núi có sụp cũng không thay đổi của Lục Tử Kỳ, rõ ràng thể hiện là đã biết tất cả tiền nhân hậu quả! Đã sớm biết! Nói không chừng, từ thời điểm đầu tiên nàng và Nguyên Hạo gặp nhau lần đầu tiên ở cửa hàng thợ may thì chàng đã biết!

Đúng, đúng, đúng vậy, nơi đây là địa bàn của chàng, nhất định chàng có vô số tai mắt.

Trải rộng toàn huyện như mạng nhện giống như tin tức internet, đặc công mật, máy theo dõi, máy nghe lén, FBI?...

Dừng lại dừng lại, càng nghĩ càng không thể tin được.

Tóm lại, ít nhất, một màn kia của ngày hôm nay, đã làm nàng mất hết cả mặt mũi, xác định chắc chắn và khẳng định là hai người này nam nhân kết hợp với nhau diễn một màn! Đúng là hát xướng đều có đủ hết, cũng có thể đoạt giải Oscar rồi!

Cũng chỉ có nàng là đầu heo vẫn chẳng hay biết gì.

Tức giận đập quyền sách xuống mặt bàn để giải phóng cảm giác uất ức này.

Tống Vô Khuyết giật mình hoảng sợ mở hai mắt đen láy nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, thấy nàng ngồi ở chỗ đó cũng không có hành động gì nữa, mới hắt hơi ‘hắt xì’ một cái, đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Tống Tiểu Hoa nhìn chằm chằm ngọn lửa trong ngọn đèn dầu cho đến khi hai mắt lệ chảy dài, hạ quyết tâm.

Khoác áo đi ra, sừng sốt.

Trăng lạnh như nước, một bộ áo đen đứng thẳng trong viện.

“Làm sao chàng...”

“Làm sao nàng...”

Hai miệng một lời.

“Ta...”

“Ta...”

Giống như là đôi nam nữ cùng hát, Tống Tiểu Hoa ‘xì’ một cái cười.

Mặt Lục Tử Kỳ cũng theo đó mà giãn ra: “Đã trễ thế này, nàng còn chưa ngủ?”

“Chàng cũng chưa đi ngủ?”

“Thói quen của ta.”

“Thật ra thì, ta trước kia, cũng đi ngủ rất muộn.”

“Vì đọc sách?”

“Thỉnh thoảng thì phải...” Tống Tiểu Hoa gãi gãi đầu: “Thực ra, cũng không nói là đọc sách, ta chỉ cũng chỉ... Miễn cưỡng biết một ít chữ mà thôi.” Đây không phải là khiêm tốn, đây là lời nói thật. Lấy tiêu chuẩn của nàng bây giờ, xác thực cũng chỉ có thể coi là mới vừa thoát khỏi ‘mù chữ’ - điểm thấp nhất của trục hoành.

“Thế là đã không dễ dàng. Ai dạy nàng?” Cô gái không thể đến trường học, cho nên, trừ phi là gia đình giàu có mời gia sư tới dạy, nếu không, một cô gái không thể biết chữ.

“Ta... Nghe lén, ta nằm ở phía bên ngoài lớp nghe lén một chút. Chàng biết đấy, ta rất thông minh, năng lực học tập lại mạnh, cho nên tùy tiện nghe lén một cái cũng hơn những kẻ ngày ngày ngồi ở bên trong gật gù hả hê! A ha ha...” Tống Tiểu Hoa hả hê cười a hả hê cười. Nhiều đoạn máu chó trong phim truyền hình, có lúc vẫn sử dụng tốt...

Lục Tử Kỳ nghe thấy thì không khỏi mỉm cười: “Hóa ra là như vậy...” Quả thật cũng là chuyện nàng có thể làm.

Suy nghĩ một chút: “Chỗ ta có một ít sách, nếu như người có hứng thú, thoải mái xem, có chỗ nào không hiểu, hãy hỏi ta.”

Tống Tiểu Hoa mặt mày hớn hở gật đầu một cái, một cái chớp mắt thì mặt mày cứng lại.

“Thế nào? Có chỗ nào khó khăn sao?”

“Không phải...” Hít sâu một hơi, cắn răng: “Ta giấu chàng, âm thầm gặp mặt nam nhân khác... Cái đó... Ta đã sai, ta xin lỗi. Nhưng chàng nhất định phải tin tưởng, ta chỉ tâm sự cùng hấn mà thôi, hấn vào nam ra bắc, kiến thức rộng, biết rất nhiều việc, chuyện bên ngoài, ta muốn hiểu rõ hơn một chút... Chỉ là, theo ta

thấy, ta đã làm những chuyện gì với hần, chàng hần là đã biết rất rõ. Nói không chừng, ngay cả mỗi chữ chúng ta nói chàng đều biết rõ...”

“Sao có thể như thế được?” Lục Tử Kỳ bật cười: “Ta sở dĩ biết chuyện này, đơn giản chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi. Tóm lại... Ta biết rồi nhưng lại không cho nàng biết là ta đã biết chuyện này, ta cũng có lỗi, ta cũng xin lỗi nàng.”

Hần nói một chuỗi những chữ lặp lại, đã chọc Tống Tiểu Hoa nở nụ cười: “Nói như vậy, chúng ta lại huề nhau?”

“Hình như thế.”

“VẬY...”

Lục Tử Kỳ khẽ mỉm cười: “Như vậy, vì để cho chúng ta không cần xin lỗi nhau nữa, từ nay về sau, cả hai phải thẳng thắn, không được giấu giếm, có được hay không?”

“Được!”

Không cần nói ‘một lời đã định’, không cần vỗ tay thề. Được, chính là được.

Chương 23

Thay Đổi Suy Nghĩ

Tống Tiểu Hoa biết chữ của mình xấu, chỉ là không thể nghĩ đến sẽ xấu như vậy.

Thật ra thì điều này không thể trách nàng được, hơn một năm qua trừ ký tên điền bảng thì không có viết tới một chữ ở bên ngoài, cầm một cây bút lông thấm mực nước, ở trên giấy Tuyên Thành họa một bức thư pháp chữ phồn thể, đổi lại là ai cũng sẽ làm ra một đoàn đen thùi lù trên giấy?

“Mẫu thân, này là người viết... à... so ra thì Lăng Nhi viết tốt hơn!”

Một câu nói, làm cho Tống Tiểu Hoa thật vất vả mới tìm được an ủi trong lòng lại bị đánh nát.

Nhìn vẻ mặt chăm chú này của Lục Lăng, tay nhỏ bé non mền trắng mịn nắm bút được đặt chế từ da lông ngỗng, thân hình nhỏ bé ngồi ở trên ghế đầu cao, nhìn kĩ thì tư thế giống một tiểu thư pháp gia, còn có mặc dù chữ viết xiêu vẹo sút sọc nhưng là rất rõ ràng có thể nhìn ra được là chữ gì, Tống Tiểu Hoa lại không nhận được đau buồn lần nữa.

Ngàn lần không nên vạn lần không nên, không nên thuyết phục Lục Tử Kỳ đồng ý cho Lục Lăng dùng giấy bút tới luyện chữ, lại càng không nên nhất thời vui mừng yêu cầu cùng Lục Lăng cùng nhau luyện chữ. Nếu không, Tống Tiểu Hoa nàng nào đến nỗi rơi vào tình cảnh như hiện nay bị một đứa con nít ba tuổi

tới đồng tình an ủi như thế này? Còn mặt mũi nào mà tồn tại a, làm sao mà chịu nổi...!

Vô luận như thế nào, nhất định phải làm sao cho hòa nhau mới được...

“Lăng Nhi, chúng ta chơi đoán chữ có được hay không?”

“Tốt!”

“Ta hỏi con, ngựa màu trắng chúng ta gọi là Bạch Mã có đúng hay không?”

“Đúng!”

“Ngựa màu đen thì kêu sao đây?”

“Hắc mã!”

“Lăng Nhi thật thông minh! Nay nếu là ngựa trắng đen xen kẽ thì kêu sao đây?”

“À?” Lục Lăng sững sờ, gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút, sau đó rất khẳng định nói một câu: “Đại Hoa mã!”

Tống Tiểu Hoa tay cầm bút run run.

Ở thời đại này ngựa vẫn vô cùng hiếm thấy, tiểu tử ngốc này nhất định là lấy trực tiếp con hắc bạch vân nhà hàng xóm làm mẫu cho Đại Hoa mã rồi.

Ừ, không tệ không tệ, cũng tính được là suy một ra ba, suy nghĩ rất có tính sáng tạo!

“Gọi Đại Hoa mã cũng... Coi như con đúng rồi!”

Tống Tiểu Hoa vừa nói vừa tại trên giấy ‘soàn soạt soàn soạt’ vài nét bút, buộc vòng quanh một hình dáng, rất trừu tượng, rất có phong cách của thời hiện đại. Cận thận ngó ngó rất giống... ‘nông trường vui vẻ’ trong kia có chú ngựa đang đi xung quanh...

“Lăng Nhi con xem, đây chính là Đại Hoa mã, bọn nó còn có một tên gọi khác là, ngựa vân.”

Lục Lăng lại gần nhìn một chút, nhất thời ngửa tới ngửa lui cười lên: “Mẫu thân, dáng dấp nó như thế nào mà xấu như vậy?”

“Không phải dáng dấp nó xấu xí, mà là do mẫu thân vẽ xấu đấy... Ách được rồi, loài ngựa này đích xác là rất xấu...”

Tống Tiểu Hoa ôm tiểu tử như nắm cơm nếp đang cười vui ngồi không vững vào trong ngực, hôn hai cái: “Được rồi được rồi đừng cười nữa..., mẫu thân có vấn đề cần hỏi! Vậy một con ngựa vừa có một ít màu trắng, màu đen và một ít màu hồng hợp lại thì ta kêu như thế nào đây?”

Lần này Lục Lăng trả lời không chút do dự: “Vẫn là Đại Hoa mã!”

“... Mặc dù, cũng không thể nói là con trả lời sai... Chỉ là, chúng ta đổi một cái đáp án khác thôi!”

“Ừ... ngựa ba màu!”

“...”

Thấy được chưa? Đây chính là kết quả của việc liều chết cùng một tiểu tử chưa từng chịu qua bất kì thay đổi ‘biến thái’ nào về đầu óc hay trải qua lễ rửa tội nào. Tổng Tiểu Hoa nhìn Tổng Vô Khuyết đang nằm nhàm chán ở bên cạnh, im lặng, rơi lệ.

“Phụ thân đã về rồi!” Lục Lăng tự nhiên không thể nào hiểu được Tổng Tiểu Hoa lúc này trong lòng ‘bi thống’, từ trong ngực của nàng nhảy xuống, chạy về phía người vừa mới đẩy cửa đi vào.

“Lăng Nhi hôm nay có ngoan hay không?”

“Lăng Nhi ngoan nhất!”

“Chính mình nói không thể tính được.”

“Phụ thân không tin thì tự đi hỏi mẫu thân à, mẫu thân cùng Lăng Nhi cùng nhau luyện chữ đây này, a đúng rồi, mẫu thân còn ra câu đố cho Lăng Nhi đoán!”

“Thật sao? Như vậy Lăng Nhi có đoán trúng không?”

“Lăng Nhi đều đoán trúng toàn bộ!”

“À! Giọng điệu thật lớn, nhìn con kia, cái đuôi nhỏ cũng mau muốn vênh đến bầu trời rồi.”

“Là thật mà, không tin thì phụ thân hỏi mẫu thân đi!”

Lục Tử Kỳ ôm Lục Lăng, hai cha con một hỏi một đáp, cuối cùng đề tài rơi xuống trên người Tổng Tiểu Hoa đang bận cật sức vẽ xấu xí của mình.

“Tiểu Hoa, Lăng Nhi nói như vậy có phải hay không?”

“À?... Ừ...” Tổng Tiểu Hoa lần nữa xuất đơn âm tiết mà mình am hiểu nhất giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

“Hả? Cái này là vẽ sao?” Lục Tử Kỳ liếc mắt một cái liền liếc về phía bức vẽ kia còn chưa kịp bị ‘hủy thi diệt tích’ ‘trừu tượng đồ’, vươn tay lấy ra: “Oh... Lăng Nhi, con vẽ Đại Hoa Miêu... Coi như cũng không tệ!”

Tổng Tiểu Hoa im lặng lệ rơi hai hàng.

“Phụ thân không phải con vẽ, đây là mẫu thân vẽ Đại Hoa mã!”

“... Đây là... Ngựa?”

“Đúng! Mẫu thân nói, nó còn có một tên gọi khác là... Ừ... Gọi là? Mẫu thân, Lăng Nhi quên rồi.”

Tống Tiểu Hoa không còn hơi sức hừ hừ một tiếng: “Ngựa vằn.”

Đuôi lông mày của Lục Tử Kỳ nhảy lên, hai mắt tinh tế nhìn bức họa đó, mặt lộ lên vẻ kinh ngạc.

Loài ngựa này, hẳn cũng chỉ biết khi đọc qua một quyển dị chí kì văn của phiên bang xa xôi có miêu tả qua mấy dòng chữ, làm sao nàng có thể biết được?

“Câu đố của nàng ra có liên quan đến ngựa vằn sao?”

Tống Tiểu Hoa đảo tròn mắt vòng vòng, nhất thời lấy lại tinh thần. Không lừa dối được con thì lừa dối hẳn cũng được. Trừ khoản nợ của con hẳn chứ sao...

“Nghe kỹ đây, ta cũng sẽ đố chàng! Ngựa màu trắng thì gọi là bạch mã, ngựa màu đen thì gọi là hắc mã, ngựa màu trắng đen xen kẽ cũng chính là cái ở trong tay chàng, gọi là ngựa vằn. Vậy ngựa có ba loại màu sắc trắng đen hồng, gọi là ngựa gì?”

“Trên đời này còn có loài ngựa như vậy sao?” Lục Tử Kỳ trầm ngâm suy tư chốc lát, xác định chưa bao giờ thấy qua cái này trong sách, liền lắc đầu.

Lục Lăng nhất thời đặc ý nói: “Phụ thân, là ngựa ba màu!”

Tống Tiểu Hoa so với Lục Lăng còn đặc ý hơn gấp trăm lần: “Hiện tại ta sẽ công bố đáp án chính xác đây! Đương đương đương đương! Đáp án đúng là, ngựa vằn đang xấu hổ!”

Lục Lăng không biết vì sao, vẫn u mê.

Lục Tử Kỳ trợn mắt há hốc mồm, chột phát thanh cười khẽ, lại, vui vẻ cười to.

Đậu đen rau giá, bỏ qua cái tai, a di đà Phật, không thể nhìn a không thể nhìn, nhìn nữa là sẽ không nhìn được phi thân đụng ngã à a a...

Tống Tiểu Hoa che mắt, che ngực, đè nén ‘thú tính’ đang lan tràn, cúi đầu vọt vào phòng bếp.

Chương 24

Nấu Cơm Khúc Quân Hành

Trái qua hai lần gây gổ, cùng với một lần ‘trèo tường’, cuộc sống của Tống Tiểu Hoa tiến vào thời kỳ vũng vằng.

Một nhà ba người, không đúng, cộng thêm Tống Vô Khuyết nữa chính là một nhà bốn người, cuộc sống gia đình tạm ổn và rất hoà hòa.

Hết ăn rồi lại ngủ, đi chợ mua thức ăn về nấu cơm, đọc sách luyện chữ, quét dọn gian phòng trông đứa bé, bình bình đạm đạm, thật là cuộc sống yên bình...

Tống Tiểu Hoa cũng là vừa mới biết, trước kia mình là người cả ngày chỉ biết vắt chân lên cổ nhảy lên nhảy xuống loay hoay cả ngày lo cho cuộc sống hằng ngày, thế nhưng nàng lại có thiên phú làm bà chủ trong gia đình, đối mặt với chuỗi ngày không sóng không gió nước lặng sóng yên như thế, mà không thấy có tí xíu buồn chán, ngược lại dần dần thích thú.

Lục Tử Kỳ mua cho nàng cùng Lục Lăng một bộ văn phòng tứ bảo, để cho hai người bọn họ bình thường liền dựa theo bảng chữ mẫu luyện, sau bữa cơm chiều, nếu hắn có thời gian rảnh sẽ chỉ điểm một hai trong lời nói.

Tống Tiểu Hoa nhận thức chữ nhiều hơn so với Lục Lăng, chỉ là, chữ viết của nàng... Theo cách nói của Lục Tử Kỳ thì là - Hoàn toàn không theo một khuôn mẫu nào cả, bút hoàn toàn tùy ý đi, kể cả cảnh giới của một người viết chữ bình thường nàng cũng không thể đạt được.

Nói tóm lại là chữ viết của Tống Tiểu Hoa có thể nói là, thật ra thì rất đơn giản, nó được khái quát bởi bốn chữ - Rối tinh rối mù.

Vốn Tống Tiểu Hoa cho là Lục Tử Kỳ là ‘phúc hắc lang’, sau này nàng mới biết được mình mười phần sai. Người này sao lại là ‘phúc hắc’ chứ, căn bản chính là ‘độc miệng’, không không không, chính là người hay nói những ‘lời nói ác độc’!

Lại nói mấy ngày nay Tống Tiểu Hoa nghỉ ngơi ngón tay cũng tốt lên nhiều rồi, vì vậy liền chà sát tay không kịp chờ đợi chuẩn bị gia nhập vào sự nghiệp nấu cơm muốn trở tài bản lĩnh của mình.

Tin chắc dựa vào những ngày qua đi theo bên cạnh Lục Tử Kỳ quan sát học tập cùng với IQ 150 của mình thì, muốn làm ra món ăn gia đình có đầy đủ hương vị và màu sắc vừa ngon lại vừa đẹp không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Vừa nghĩ thông suốt nàng liền khí thế ngất trời bắt tay vào công việc sau một lúc, Tống Tiểu Hoa rất nhanh liền làm xong một món ăn, khoai tây xào sợi, nhưng, thật ra là khoai tây khối...

Hết cách rồi, bị dao cắt thịt một lần, mười năm vẫn còn sợ cầm dao thái a! Trong tình huống khi cầm dao lại không nhìn được run run có thể cắt thành hình đa giác bất quy tắc đã không dễ dàng rồi.

Vừa bung nôi ra khỏi phòng bếp, đúng lúc gặp Lục Tử Kỳ về đến nhà, Tống Tiểu Hoa lập tức giống như hiện vật quý bung nôi khoai tây xào lên trước mặt của hắn, ‘mắt lấp lánh’ mong đợi đánh giá của hắn.

Lục Tử Kỳ nhận lấy, liếc mắt nhìn, gửi một cái, ném một hớp. Sau đó, cau mày, nhỏ ra.

“Thứ gì vậy? Sao lại khó ăn thế này?”

Tống Tiểu Hoa tay nắm chặt thành hai quả đấm, từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng bắn ra ngoài: “Khoai, tây, xào.”

“Nàng làm hay sao?”

“Đúng.”

“Muối nhiều, dầu ít, độ lửa quá mức, kỹ thuật xắt rau không đủ.”

“Chàng... Chàng...”

“Tài nấu nướng vẫn cần luyện tập nhiều hơn.”

Bỏ lại một câu tổng kết, Lục Tử Kỳ liền xoay người đi về phía phòng bếp một lần nữa nhóm lửa lên.

Đứng ở phía sau hấn trên trán của Tống Tiểu Hoa nổi lên gân xanh, thật muốn bay lên một cước đạp hấn vào trong nồi lớn dùng để nấu ăn...

“Ai! Chàng không khỏi cũng quá không nể mặt ta đi?!”

“Cái gì?”

“Coi như ăn không ngon, chàng cũng không cần nói thẳng ra như vậy!”

“Tại sao?”

“Chàng... Chẳng lẽ chàng không thể... không thể lừa ta một chút sao? Tỷ như chàng làm bộ làm ra dáng vẻ như ăn ngon lắm và ăn hết nó?! Ta xem tiểu thuyết và TV... Không phải những người nam bên trong đó đều diễn như vậy sao?!”

Dựa vào cái gì, tại sao những tình tiết cầu huyết nhìn mãi quen mắt đến lượt nàng Tống Tiểu Hoa lại không linh? Vì sao?!

Lục Tử Kỳ quay đầu liếc nàng một cái: “Nàng cảm thấy làm như vậy có ý nghĩa sao?”

“Có... Thôi...”

“Nhưng chính nàng cũng sẽ ăn nó đó, chẳng lẽ nàng không có vị giác sao?”

“...”

“Coi như nàng không có, nhưng ta cùng Lăng Nhi có, chúng ta cũng không muốn mỗi ngày đều ăn những thức ăn như vậy.”

“...”

“Huống chi, không phải chúng ta đã nói, cả hai phải thẳng thắn với nhau? Thế nào, mới nói đó giờ lại không giữ lời rồi hả?”

“Không có...”

Khi giọng nói của hấn mang theo vài phần nghiêm túc mấy phân ranh mãnh mắt nhìn chăm chú vào nàng, dáng vẻ bệ vệ của Tống Tiểu Hoa từng chút từng xuống thấp.

“Trước kia có phải nàng không thường xuống bếp không?”

“Ừ...”

“Không sao, từ từ đi.”

“À...”

Đàng hoàng đứng ở bên cạnh Lục Tử Kỳ, nhìn hắn đem món khoai tây xào thất bại phản công trở thành một nồi canh nhìn qua có vẻ uống rất ngon, Tống Tiểu Hoa ở trong lòng thở dài một cái.

Cầu huyết, năng không thích hợp với củi gạo dầu muối tương dấm trà.

Sau này, vị trí ở trong phòng bếp của Tống Tiểu Hoa cùng Lục Tử Kỳ có sự thay đổi, Tống Tiểu Hoa là đầu bếp, còn Lục Tử Kỳ là trợ thủ. Tuy nhiên, đây chỉ là dưới cái nhìn của người không biết sự việc đã xảy ra...

“Hôm nay ăn cái gì?”

“Đậu giác rang cay, đậu tương xào trứng, thịt kho ướp tỏi, còn có canh đậu hũ.”

“Ừ, bắt đầu đi!”

“Được rồi!”

“Đậu không được cắt quá nhỏ tôi không được cắt quá lớn... Trứng gà vẫn chưa có khuấy mở hoàn toàn kia... Chú ý độ lửa một chút không nên đem thịt cháy sạch hay quá nát... lửa quá lớn sẽ làm cho thịt kho biến thành canh...”

Trong bếp chỉ toàn nghe tiếng nói không dừng của trợ thủ, còn đầu bếp ở một bên bận rộn luống cuống tay chân đỉnh đầu bốc khói xanh, rốt cuộc cũng làm ra được mấy món ăn nhìn coi như cũng khá hơn trước một chút rồi.

Trợ thủ nghiêm túc bắt đầu thưởng thức thử những món ăn này, đầu bếp đứng ở một bên mắt nhìn chăm chú vô cùng khẩn trương.

“Ừm...” Cau mày không nói.

“Lại thất bại nữa hả?” Mặt như đưa đám.

“Có tiến bộ, cuối cùng... Có thể ăn được, không cần phản công lại nữa rồi.” Nghiêm trang nói một câu như vậy, sau đó, trên mặt nở nụ cười.

“Thật sao? Hoan hô!” Đầu tiên là hai con mắt tròn xoe, sau đó nhú lại, tạo thành hai bán nguyệt.

Tống Tiểu Hoa ở tại chỗ giơ cao đôi tay lên chấp tay: “Cám ơn ông trời ban cho ta chỉ số IQ cao và đầu óc thông minh, đương nhiên còn có...” Nhón chân lên vỗ vỗ vai Lục Tử Kỳ, nghiêng đầu mở miệng nói: “Còn phải cảm tạ chàng người miệng toàn nói ‘lời nói ác độc giám sát’!”

“Cái gì? Rắn độc?”

“Hắc hắc! Dù chàng là xà, đó cũng là xà mỹ nam, không tệt không tệt...”

Mặt của Tống Tiểu Hoa dần dần híp lại thành hai đường khâu, âm thanh cũng biến thành càng ngày càng nhẹ kéo được càng ngày càng dài, lộ ra một dòng ý nghĩ xấu ‘dâm đãng’ trong bụng.

Trong lúc nàng nâng tay lên khỏi vai của Lục Tử Kỳ, lại cố ý làm cho đầu ngón tay lướt qua cái cằm của hắn, tạo nên cho nàng cảm giác, tê tê...

Bên trong phòng nhỏ mùi cơm chín quanh quần, lửa bên trong bếp lò đã tàn hết, nơi đây không có chút lãng mạn nào cả chỉ có, mập mờ tràn đầy.

“Ta lại ra câu đố cho chàng đoán!”

Bỗng dung toát ra một câu nói, trung khí mùi phân, giải tán không khí cả phòng mập mờ không rõ, cũng làm cho Lục Tử Kỳ đang thất thần quay trở lại bình thường.

Trên lỗ mũi của Tống Tiểu Hoa có dính một chút mực, trên ót có một phiến đen xám, nổi bật nhất là khi nàng cười lên sẽ làm lộ ra tiểu mễ răng trên dưới hai hàng trắng tinh phát ra ánh sáng chói mắt, hai mắt mở tròn xoe bên trong tất cả đều là hưng phấn cùng kích động, sạch sẽ mà trong suốt.

Lục Tử Kỳ quay lưng đi ho nhẹ một tiếng, nói thảm thật là ‘xấu hổ’ mà. Minh sao lại có thể cho là tiểu nha đầu này là có ý muốn làm như vậy mới mình chứ...

“Tốt, nói nghe một chút.” Lên tiếng lần nữa thì đã khôi phục thái độ bình thường.

Tống Tiểu Hoa giương nanh múa vuốt tình ái dào dạt nói: “Có một con mèo đen cùng một con mèo trắng, một trước một sau đi bộ, mèo trắng ở phía trước, mèo đen đi theo phía sau của nó. Bọn họ bước đi, chợt, mèo trắng thấy phía trước có một cái động, tuy nhiên nó lại im lặng tránh sang một bên rồi tiếp tục đi, không có nhắc nhở con mèo đen kia. Kết quả, con mèo đen kia lại sơ ý lập tức ‘bùm’ một tiếng rớt vào. Con mèo đen bò a bò a, mất sức của chín trâu hai hổ thật vất vả mới leo lên được. Mèo đen đối với hành động không trượng nghĩa của con mèo trắng cảm thấy vô cùng tức giận, chàng đoán thử xem, con mèo đen sẽ nói gì với con mèo trắng đang đứng xem kịch vui kia?”

Lục Tử Kỳ không chút suy nghĩ nói: “Meo meo.”

Tống Tiểu Hoa trợn mắt há hốc mồm: “... Làm sao chàng biết câu trả lời?”

“Nếu không như vậy thì một con mèo còn có thể phát ra âm thanh gì nữa?”

Trong ánh mắt nhìn mình cùng với kẻ ngốc giống nhau của Lục Tử Kỳ, Tống Tiểu Hoa im lặng rơi lệ.

Tại sao nàng lại cùng loại người cổ hủ không có tế bào hài hước không hề nhiễm màu đen chơi loại trò chơi này được? Tự rước lấy nhục tự rước lấy nhục!

Chương 25

Giao Bản Thân Ta Cho Chàng

Anh nắng mặt trời thật là tốt, không có gió.

Tổng Tiểu Hoa bung cái băng ghế ngồi ở tường viện để hứng ánh mặt trời, ngồi bên cạnh còn có con chó nhỏ đang vênh hai lỗ tai nhỏ màu đen hướng lên trời.

Lục Tử Kỳ khom lưng cầm lên một tấm ván gỗ vừa mới được mài bóng loáng, ở bốn góc của tấm ván đều được tạo ra một lỗ nhỏ để sợi dây thừng vào, lại đem sợi dây kia đến treo lên một cành cây của cây đại thụ bên trong hoa viên. Lục Lăng quay trước quay sau giúp đỡ một số việc...

Đạp lên phía trên ghế, khiến chân, hai tay giơ lên trên, đầu hơi ngưỡng.

Bỏ đi trường sam, chỉ mặc quần áo trong thân thể bị kéo đưa ra thon dài mà khít khao đường cong, mồ hôi thấm ướt cổ, hầu kết thỉnh thoảng chuyển động trên dưới, nhìn thấy cảnh này Tổng Tiểu Hoa rất muốn... Cắn một cái...

Không không không, mình là con người sống sờ sờ tuyệt đối không thể làm việc như Vampire được, cho dù, là khát khao khó nhịn...

A a a, rõ ràng là vợ chồng hợp pháp, đây là vốn là việc thiên kinh địa nghĩa mà vì sao còn phải khổ sở ngăn chặn dục vọng cùng kích động như vậy?!

Hướng chi, hẳn rõ ràng cũng không phải là đối với nàng hoàn toàn không có cảm giác. Trước ở phòng bếp, người hẳn cứng ngắc cùng vẻ mặt, không một chút biểu hiện, ‘trêu đùa’ là biểu hiện đấy! Vậy...

“Oa! Phụ thân thật lợi hại!”

Một tiếng hoan hô tạm thời dập tắt ‘máu sói’ đang sôi trào trong người của Tổng Tiểu Hoa, Lục Tử Kỳ cúi người ôm con trai lên, vững vàng đặt lên trên ván gỗ treo trên không: “Lăng Nhi ngồi vững, phụ thân bắt đầu đây đây!”

Lục Lăng vừa khẩn trương vừa hưng phấn, đôi tay vững vàng nắm chặt sợi dây, cặp mắt trừng to như viên lưu ly nháy cũng không nháy, cắn chặt hàm răng, gật đầu một cái thật mạnh.

Lục Tử Kỳ yêu thương cười một tiếng, trên tay dùng lực nhẹ nhàng, đưa Lục Lăng cùng với bàn đu dây bay lên.

Hài đồng liền tươi cười giòn giã tạo nên khung cảnh thật là viên mãn, chó nhỏ chạy tới chạy lui đuổi theo bóng dáng đang đung đưa, Lục Tử Kỳ đứng ở một bên, hai cánh tay khẽ vươn, bảo hộ con trai lần đầu ‘bay lượn’, khoe mắt đuôi mày đều tràn đầy nồng đậm cung chiêu.

Tổng Tiểu Hoa vui vẻ nhìn một màn ở phía trước, đứng dậy vỗ vỗ tay, chuẩn bị gia nhập vào, tầm mắt không chú ý quét qua cửa một phòng đang đóng chặt.

Nơi đó, có một bài vị, một phần nhớ nhung, một loại yêu.

Trên đời này nữ nhân thật sự là một sinh vật cực kỳ mâu thuẫn, một mặt hy vọng nam nhân không cần có mối nối cũ, phải chung tình; lại hy vọng trong mắt và cả trong lòng của nam nhân chỉ có một mình mình, đều bỏ qua tất cả những người khác.

Dù sao, có mấy nữ nhân có thể giống như Nhậm Doanh Doanh được, không oán không hối làm bạn ở bên Lệnh Hồ Xung, nghe hắn kể và nhìn hắn ái mộ tiểu sư muội bằng toàn bộ sinh mạng của mình đây? Có thể có mấy nữ nhân giống như Nhậm Doanh Doanh đây, sau cùng tươi cười giọng rung rung nói một câu ‘ta rất vui mừng, bởi vì vào giờ khắc này, trong lòng người nghĩ tới chỉ có một mình ta’...

Lại có mấy người phu nhân có thể tiêu sái làm được, quân vô ý, ta liền bỏ.

Trong lòng của Tống Tiểu Hoa cũng không nắm chắc.

Nàng cũng không biết vì sao, mình luôn cố tình hay vô ý tránh thư phòng. Dù sao, Lục Tử Kỳ mỗi đêm cũng sẽ dọn dẹp nơi đó sạch sẽ, không cần nàng quét dọn.

Thật ra thì, Lục Tử Kỳ có hay không có ở đây thì nàng cũng tận lực tránh việc đi vào cánh cửa kia, đặt chân vào địa phương thuộc về ba người một nhà của bọn họ...

Đúng vậy, ba người một nhà. Lục Tử Kỳ, Lục Lăng, còn có cô gái có tên trên ‘bài vị’ kia.

Nói cho cùng thì Tống Tiểu Hoa nàng chỉ là kẻ đến sau, là một người ngoài cuộc.

Lục Tử Kỳ rất tốt, đối với nàng có thể nói là săn sóc tỉ mỉ, bao dung tính xấu ngôn hành cử chỉ không giống ai và cả việc không làm việc nhà của nàng.

Hơn nữa, còn rất rộng lượng.

Hoặc là nói, vô cùng rộng lượng.

Vợ của mình âm thầm cùng một nam nhân xa lạ uống trà tâm sự, cho dù là ở thế kỉ 21 có cởi mở đến đâu, nếu chồng mà biết được, ít nhiều gì cũng sẽ sinh lòng không thích chứ?

Nhưng Lục Tử Kỳ không có, tí xíu cũng không có.

Hắn không biến sắc an bài tất cả, sau đó nhẹ nhàng bỏ qua cũng không đề cập tới nữa.

Đây là bởi vì, không quan tâm thôi...

Nếu như, đổi lại là lời nói của nữ nhân kia, thái độ của hắn còn có thể bình tĩnh như vậy sao? Hắn, sẽ ghen...

Ai, ghen ghen...

Tống Tiểu Hoa đập ‘pằng’ một cái vào trán của mình. Chắc là đầu bị nước vào rồi, cùng một người đã mất tranh giành ghen tuông cái gì? Thật là đàn độn thiếu não! Còn nữa, nằng tọng tại sao phải để ý những thứ này? Địch không động ta không động đó là phương châm chiến lược của mình chẳng lẽ quên rồi sao? Tống Tiểu Hoa khinh bỉ chính mình một vạn lần a một vạn lần...

“Tiểu Hoa, sao vậy?”

“À... Có con muỗi.”

Lục Tử Kỳ kỳ quái nhìn chung quanh một chút, vào mùa này, làm sao có muỗi được...

“Mẫu thân, tới chơi cùng Lăng Nhi!”

“Được rồi!”

“Mẫu thân, người ngồi lên, Lăng Nhi tới đẩy người.”

“Con đẩy cho mẫu thân sao? Thôi đi! Cẩn thận mẫu thân mang đầu củ cải của con làm cầu đá...”

Lục Lăng kêu Lục Tử Kỳ ôm hấn xuống, đứng trên mặt đất cất tiếng với giọng thật vang lại có lực bác bỏ lời nói xem thường mình của Tống Tiểu Hoa: “Đầu của Lăng Nhi không phải đầu củ cải, cũng không phải trái cầu!”

“Hừ hừ, vậy là cái gì! Đầu của con không thể ăn cũng không thể chơi, cũng không phải đầu củ cải và cũng không phải trái cầu thì là gì.”

“... Phụ thân, người xem, mẫu thân khi dễ Lăng Nhi!”

“Tốt lắm tốt lắm, đừng tranh cãi nữa...” Lục Tử Kỳ bất đắc dĩ bật cười đứng ra giải hòa cho hai người một lớn một nhỏ đang cãi nhau: “Như vậy đi, trước tiên Lăng Nhi ở một bên khuyên khích cho phụ thân cố lên, đợi đến tương lai khi Lăng Nhi trưởng thành và cao hơn, đổi lại là Lăng Nhi tới đẩy mẫu thân, có được hay không?”

“Tốt.” Lục Lăng không cam lòng đáp một tiếng, rồi hướng Tống Tiểu Hoa cau mũi một cái: “Đầu Lăng Nhi so với củ cải cùng trái cầu lợi hại hơn, bởi vì bọn nó đều không lớn nổi cũng không dài và cao lên được!”

“Tốt lắm, có chí khí!” Tống Tiểu Hoa mặt cười xấu xa hướng về phía hấn giơ ngón tay cái lên: “Mẫu thân tin một ngày nào đó Lăng Nhi có thể tay cầm củ cải chân đạp trái cầu lớn, uy phong lẫm lẫm đánh đầu thắng đó không gì cản nổi!”

“Tiểu Hoa...”

Lục Tử Kỳ dở khóc dở cười, nha đầu này, cứ nhiên cùng đứa ba tuổi bình thường so đo, hơn nữa còn so đo với khí thế hùng hồn và thuận buồm xuôi gió như thế, nơi nào còn có nửa phần bộ dáng của một người mẹ: “Đừng đùa Lăng

Nhi nữa, thử cái này một chút xem ta làm được chưa. Dầu gì, cái này hơn phân nửa là công lao của nàng mà.”

Tống Tiểu Hoa cười gượng hai tiếng: “Không cần khách khí như thế, loại vật này là làm cho đứa bé chơi, không thích hợp với ta người đã trưởng thành!”

Nói giỡn gì vậy, đây chính là ‘hạng mục trò chơi’ được thiết kế bằng thủ công không có trải qua bất kỳ kiểm định về độ an toàn, ngộ nhỡ sợi dây đứt hay nhánh cây gãy té thì như thế nào? Lục Tử Kỳ tiếp được một đứa bé như nắm gạo nếp dĩ nhiên không có vấn đề, nhưng nếu như là nàng một người đang sống sờ sờ trong lời nói thì là vấn đề lớn. Nàng mới không cần biến thành người bay trên không trung đâu, sau đó làm cho khuôn mặt nàng không dễ dàng gì bảo dưỡng được vừa có chút khởi sắc lại tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Đuôi lông mày của Lục Tử Kỳ nhẹ nhàng giương lên, cười như không cười: “Không lẽ là nàng... sợ hả?”

Lục Lăng vỗ tay nhỏ bé cười, tiếp đó lại dùng đầu ngón tay chạm lên trên cái mũi nhỏ cao ngạo nói: “Thì ra mẫu thân là người nhất gan, xấu hổ xấu hổ à!”

Tiểu tử thú này, có thù tất báo...

‘Có việc có thể nhịn có việc không thể nhịn, thậm chí có thể nhịn nhưng thúc thúc không thể nhịn được nữa’, không thể nhịn, bằng bất cứ giá nào cũng không thể để tên nhóc này xem thường được!

Tống Tiểu Hoa hát đầu, tư thế anh dũng hy sinh: “Dừng! Đứa trẻ như con thì biết cái gì? Lão nương... Lão nương trò chơi nguy hiểm kích thích nào mà chưa thử qua chứ? Còn có thể sợ loại trò chơi dành cho trẻ nhỏ này sao?”

Bật lên ngồi trên xích đu xong, mặt hiện vẻ kiên nghị không biết sợ nói: “Đến đây đi!”

Lục Tử Kỳ nín cười: “Chuẩn bị xong, muốn bắt đầu sao!”

“Ai ai ai! Chờ một chút, sợi dây này là mới mua chứ? Sẽ không đứt đoạn chứ?”

“Yên tâm.”

“À... Ai ai ai! Chờ thêm chút nữa, cái cây này có nhiều năm tuổi rồi chứ? Bên trong nhánh cây sẽ không giống như tuổi của nó chứ?”

“Yên tâm.”

“Ừ... Ai ai ai! Cuối cùng vẫn là chờ thêm chút nữa đi, ta xem mặc dù chàng không giống như là văn nhược thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng mà vẫn muốn hỏi một câu, lực tay của chàng như thế nào?”

“...”

Lục Tử Kỳ chuyển đến ngay trước mặt Tống Tiểu Hoa, nhìn thẳng nàng: “Nếu như nàng rơi xuống, nhất định ta sẽ tiếp được nàng.”

“Thật?”

“Yên tâm.”

“Tốt.”

Dưới ánh mặt trời, tròng mắt đen của hắn tỏa sáng, ánh sáng lóe lên làm người ta say. Sóng mũi cao cùng đôi môi lộ ra góc cạnh rõ ràng hơi thở trầm ổn làm cho lòng người tin tưởng. Kéo ống tay áo lộ ra cánh tay bền chắc, ngón tay thon dài khớp xương cân xứng trắng nõn mà có lực.

Tổng Tiểu Hoa đón gió bay lên thật cao, rơi xuống vội vàng về hướng mặt trời, nghiêng đầu nhìn về phía người có khuôn mặt thon gầy mở miệng thét chói tai và cười to, không tự chủ được mắt cong lên độ cong, trên mặt và khóe mắt tràn lên nếp nhăn khi cười.

Người đàn ông này, là phu quân của nàng, thật tốt...

Nhưng...

Gió lớn đập vào mặt, ánh sáng chói mắt.

Có hay không một ngày, nàng sẽ giống như lúc tới nơi đây rồi bắt chọt lại rời đi?

Mang hồn đi, lại, để tâm ở lại.

Nếu đúng như vậy thì, nên làm như thế nào?

Ở trên điểm cao nhất nhìn về phía hắn, có loại cảm giác không chân thực, liền giống như, là cách nhau một đoạn thời không lớn, vạn dặm, trăm ngàn năm.

Nàng thực sự chỉ có thể là khách qua đường, thực sự chỉ có thể là người đứng xem thôi sao?

Trong lòng không hiểu sao lại căng thẳng, trên tay cũng buông lỏng.

Ở giữa không trung xoay chuyển bên tai nghe được một tiếng kinh hô, đến khi ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã ngã xuống rơi vào trong lồng ngực của một người.

Từ đầu đến cuối, mắt của Tổng Tiểu Hoa mở thật to, nháy cũng không nháy.

Hiện tại, người đang bị nàng nhìn chăm chăm trên gương mặt tràn đầy vẻ kinh hồn sau tình thế cấp bách vừa xảy ra quan tâm hỏi: “Tiểu Hoa, nàng có bị thương tổn nào không? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu không? Không phải sợ, không sao.”

Tổng Tiểu Hoa vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm cổ của hắn, vùi mặt vào lồng ngực dày rộng, cọ cọ, hô hấp hai cái, lần nữa ngẩng mặt, ‘hắc hắc’ cười một tiếng: “Quả nhiên chàng có thể tiếp được ta.”

Thân thể cứng đờ: “Nàng... Là cố ý?”

Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: “Ta làm sao lại có thể lấy mạng sống ra mà chơi đùa được? Chỉ là...” Nghiêng đầu tiếp tục cười ngây ngô: “Ngược lại về sau chúng ta có thể thưởng vui đùa một chút loại này ‘đường vòng cung thêm vật rơi tự do’ vận động! Bản lĩnh của chàng thật đúng là khá tốt!”

“Vận động... cái gì?”

“Chính là...” Tống Tiểu Hoa cánh tay khẽ dùng lực, khom người lại gần bên tai Lục Tử Kỳ, nhỏ giọng nỉ non: “Ta đem mình, giao cho chàng.”

Người của ta, lòng của ta, toàn bộ đều giao cho người...

Ta không muốn làm khách, cũng không muốn đứng xem, nếu như đây là cuộc sống mà ông trời đã an bài cho ta, vậy ta muốn đi vào, thà rằng là người trong cuộc mơ hồ, cũng không muốn làm một người thanh tỉnh ngoài cuộc.

Cho dù có một ngày sẽ rời khỏi, còn trái tim thì ở lại nơi đây, ta cũng không hối hận.

Trong lòng của người có một người, không sao. Người có thể cất giữ một vị trí vĩnh viễn ở trong lòng cho cô gái đã chết kia, vị trí chỉ thuộc về hai người các người. Nhưng là, trừ địa phương đó ra tất cả còn lại, đều phải để ta lấp đầy.

Ta có thể làm được ‘quân vô ý ta liền thôi’, nếu quả thực vô ý, ta sẽ buông tay tự nhiên tiêu sái rời đi.

Nhưng ta tin tưởng, ta có thể đợi đến một khắc kia, trong lòng của người chỉ có một mình ta, dù là, chỉ có một khắc...

“Tướng công, ta muốn động trước, không kịp đợi!”

‘Tướng công’...

Nhiều ngày tới nơi đây, lần đầu tiên nàng kêu hấn như vậy...

Lục Tử Kỳ kinh ngạc không dứt do việc bất ngờ vừa xảy ra với hành động khác thường của Tống Tiểu Hoa, chỉ có thể ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực đứng thẳng bất động ở nơi đó, không dám động đậy, nghe được những lời ấy, càng thêm không hiểu ra sao, lúc mở miệng lại có chút lắp bắp: “Người... Cái gì... Không kịp đợi...”

Ai ai! Vành tai của hấn dường như bắt đầu đỏ lên một chút, tai, quả nhiên là bộ vị mẫn cảm nhất của đại đa số người...

Tống Tiểu Hoa buồn cười xem chút nội thương.

Ngày mai hấn đi các nơi tuần tra thu hoạch vụ thu, cho nên khó có được xế chiều hôm nay trở lại sớm như vậy, thời gian đầy đủ, thời tiết rất tốt, hoàn cảnh không tệ, không khí mập mờ, không bằng, liền dứt khoát nhân cơ hội này giải quyết luôn thêm chút sức chiến đấu và nỗ lực đẩy ngã hấn ăn sạch sành sanh.

Nam nhân mà, muốn chinh phục được tâm, trước phải chinh phục được thân...

Nữ đuổi theo nam, cách tầng sa. Xuyên phá tầng sa này sau đó mới thẹn thùng e lệ khóc lóc ní non đôi trắng thay đen xoay ngược thị phi, không lo không thể bắt được...

Máu huyết trên người Tống Tiểu Hoa đang sôi trào khắp người, tính toán bắt đầu tiến hành bước kế tiếp là làm ra hành động quyền rũ, một tiếng ‘Hoặc thúc thúc’, đem tất cả tính toán của nàng ‘loảng xoảng’ đánh vỡ.